

се е взел този ръкопис – от Херсфелд или от Фулда, дали Поджо го е получил и кога именно, още не е съвсем ясно. През 1455 г. ръкописът или копие то му вече се намира в Рим и заляга в основата на стигналите до нас ръкописи“ [833], т. 2, с. 241.

Дотук ни съобщиха следното:

1. Според Скалигеровата хронология Тацит е живял уж през I–II в. от н.е., около 58–117 г. от н.е. [797], с. 1304.

2. Но през средните векове нищо не се знае за неговата „История“.

3. „Биографията“ на неговата „История“ може да се проследи, като тръгнем надолу от нашето време и стигнем до XIV или само до XV в. от н.е.

4. НИЩО НЕ СЕ ЗНАЕ СЪС СИГУРНОСТ ЗА „ИСТОРИЯТА“ НА ТАЦИТ ПРЕДИ XI В. ОТ Н.Е. ЗАТОВА ВЪЗНИКНА ХИПОТЕЗАТА, ЧЕ КНИГИТЕ НА ТАЦИТ МОЖЕ ДА СА НАПИСАНИ ПРЕЗ ЕПОХАТА НА ВЪЗРАЖДАНЕТО КАТО ОРИГИНАЛНИ ТЕКСТОВЕ, В КОИТО СЕ РАЗКАЗВА ЗА РЕАЛНИТЕ СРЕДНОВЕКОВНИ СЪБИТИЯ ОТ X–XIV В. ОТ Н.Е. Но пък по-късно, през XVI–XVII в. са могли да ги редактират.

Бихме могли да завършим с това резюме. Но нека да обърнем внимание на един интересен факт. Разказът за съдбата на Тацитовите книги, който взехме от академичното издание [833], звучи съдържано, неутрално и с нищо не ни учудва. Странен е само РАЗРИВЪТ ОТ ПЕТСТОТИН–ХИЛЯДА ГОДИНИ между момента, в който книгата е написана, и момента, в който наистина се появява на бял свят през XV в. от н.е.

В действителност този сух текст прикрива доста странните обстоятелства, плътно обвили намерените книги на „античния“ Тацит. Съвременните историци никак не обичат да си ги припомнят, понеже веднага предизвикват недоумение и сериозно съмнение в правилното ДАТИРАНЕ НА СЪБИТИЯТА, описани в книгите на Тацит.

Тук ще разкажем какво се е случило наистина през XV в. Като използваме трудовете [1195], [1379], [21], ще разгледаме историята около откриването на прочутата „История“ от Корнелий Тацит. В края на XIX в. френският експерт Гошар (1195) и английският експерт Рос [1379] независимо един от друг изказват твърдението, че „Историята“ на Корнелий Тацит в действителност е написана през XV в. от н.е. от известния възрожденски хуманист Поджо Брачолини. С ДРУГИ ДУМИ, ТЕ ОБВИНЯВАТ ПОДЖО БРАЧОЛИНИ В ПРЕДНАМЕРЕНА ФАЛШИФИКАЦИЯ.

Публикациите на Гошар и Рос първо предизвикват голям скандал в общността на историците. Но после, понеже не са в състояние да им възразят по какъвто и да било начин, опонентите им прекратяват дискусиата и обвиват изследванията на Гошар и Рос с пълно мълчание. Обичаен похват в